

Можно отметить, что увеличивается активность международных организаций в разрешении этноконфликтов, причем международные организации зачастую реализуют свои политические интересы.

В то же время необходимо указать, то одной из главных задач является поиск механизмов национального примирения, которое должно состояться после завершения конфликта между этносами.

Третьякова Т. М.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри соціальних теорій*

ПРОЦЕС ВИХОВАННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ – ПРЕРОГАТИВА ОСВІТИ ГЛОБАЛІЗОВАНОГО СЬОГОДЕННЯ

Глобалізація виступає як сучасний етап розвитку всієї людської спільноти, тому вона стає об'єктом особливої, та навіть пристальної, уваги серед науковців соціально-політичних, правових та інших суспільних наук. Така теоретична інновація, що характеризує майбутню спільноту, або таку, яка іде на заміну сучасній, або ж таку, що готується до цієї зміни не може не хвилювати національну еліту, оскільки відбуваються такі процеси, що рушать всілякі межі державності (й не тільки територіальні). Наприклад, об'єднуючі інтегральні тенденції у світі, прикладом яких є створення єдиної Європи, обумовлюють те, що певні держави поступаються новим структурам, а національно-специфічні характеристики стають вкрай ілюзорними.

У силу даних проблем, завдання виховання студентської молоді на сучасному етапі реалізуються у складній, внутрішньо та зовнішньо суперечливій ситуації. Особливість цієї ситуації полягає в тому, що перетворення виховної системи вищої освіти є однією з важливих умов позитивних змін у суспільному житті, і, в той же час, якісний стрибок в освітньо-виховній сфері можливий тільки за умови відповідних змін суспільного буття. Такі зміни пов'язані як з процесом глобалізації, так і з процесом розвитку української держави та формування громадянського суспільства в Україні. Подібне суспільство вимагає підготовки фахівця, що володіє самостійністю, відповідальністю, громадянською мужністю, соціальною активністю. Його громадянин повинен бути готовий до захисту не тільки власних, але й державних інтересів (Галузинський М. В. Основи педагогіки та психології вищої школи в Україні: навч. посіб. / М. Галузинський, М. Б. Євнух. – К.: ІНТЕЛ, 2009. – 168с.).

Виховний процес має ряд особливостей, що визначають його сутність, специфіку і характер протікання (Впкулєнко В. М. Основи педагогіки вищої школи України: навч. посіб. – Луганськ: СНУ, – 2009. – 241с.). Саме через виховний аспект освітнього процесу можливе ефективне фор-

мування свідомості громадянської позиції, і це видно при дослідженні методологічного інструментарію цього процесу.

1. Виховання – цілеспрямований процес. Це проявляється в тому, що основним орієнтиром у роботі педагога служить соціальне замовлення як сукупність моральних норм, прийнятих у суспільстві. Виховання стає ефективним, коли педагог спеціально виділяє його мету, яка відображатиме модель особистості вихованця. Найбільша ефективність досягається в тому випадку, коли мета виховання відома і зрозуміла вихованцю, коли він погоджується з нею, приймає її і в процесі самовиховання спирається на ті ж орієнтири.

2. Виховання – багатофакторний процес, оскільки при його здійсненні педагог повинен враховувати безліч об'єктивних і суб'єктивних чинників, які ускладнюють виховний процес або сприяють успішності його протікання. У числі об'єктивних факторів, що впливають на процес виховання, слід розглядати різні сторони суспільного життя (економіку, політику, культуру, ідеологію, мораль, право, релігію та ін.); серед суб'єктивних факторів – соціальне середовище, в якому виховується особистість (вплив сім'ї, школи, друзів, значущих особистостей), а також індивідуально-особистісні особливості вихованця.

3. Виховання – суб'єктивний процес, що виражається в неоднозначній оцінці його результатів. Це пояснюється тим, що результати виховання не мають чіткого кількісного вираження, тому не можна точно сказати, який учень вихований відмінно, а який – незадовільно. У силу цього важко визначити, який виховний процес можна вважати якісним, ефективно впливаючим на особистість вихованця, а який є «показухою», ведеться «для галочки» і не приносить бажаного результату. Суб'єктивний характер виховання багат в чому визначається особистістю педагога, його педагогічними вміннями, рисами характеру, особистісними якостями, ціннісними орієнтирами, наявністю або відсутністю талантів, здібностей, захоплень.

4. Виховання – процес, що характеризується віддаленістю результатів від моменту безпосереднього виховного впливу. Це відбувається в силу того, що виховання покликане надати глибинний, комплексний вплив на особистість (свідомість, поведінку, емоції та почуття). Щоб вихованець усвідомив, чого саме домагається педагог, адекватно прореагував на виховний вплив і зробив для себе правильні висновки, необхідно час. Іноді на це йдуть цілі роки.

5. Виховання – безперервний процес, оскільки особистість не можна виховувати «від випадку до випадку». Окремі виховні заходи, якими б яскравими вони не були, не здатні сильно вплинути на поведінку особистості. Для цього необхідна система регулярних педагогічних впливів, що включають постійний контакт педагога і вихованців.

6. Виховання – комплексний процес, що виражається в єдності його цілей, завдань, змісту, форм і методів, в підпорядкуванні всього виховного процесу ідеї цілісного формування особистості, в якій гармонійно представлено високий розвиток свідомості, поведінки і почуттів. Це означає, що особистість не можна формувати «по частинах», або приділяючи увагу тільки формуванню свідомості, або роблячи упор на розвиток норм і правил поведінки, або формуючи емоції і почуття.

7. Виховання – двосторонній процес, оскільки він йде в двох напрямках: від вихователя до вихованця (прямий зв'язок) і від вихованця до вихователя (зворотний зв'язок).

Втрата виховних орієнтирів, раніше властивих вузам, призвела до значного ослаблення, і навіть заперечення ролі вищої школи у вихованні студентства. Фактично, вузи зосередили зусилля в галузі професійного навчання, відмовившись від виховання студентів, формування їх соціально-моральної і громадянської позиції. Практично повна відсутність виховних впливів, нестабільність соціально-економічного та політичного розвитку українського суспільства призвели до посилення кризових явищ в молодіжному середовищі та появи молодих людей з небезпечно-деструктивним ставленням до суспільства і держави, що вкрай небезпечно в умовах сьогодення – в умовах світових трансформацій.

Каретна О. О.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри соціальних теорій, кандидат політичних наук*

ЩОДО ЗМІСТУ ПОНЯТТЯ «ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ»

В сучасних умовах розвиток суспільства відбувається під впливом соціального управління. Соціальне управління це цілеспрямований вплив на суспільство для його впорядкування збереження удосконалення, та розвитку. Воно складається з двох типів: саморегулювання суспільства і державного управління.

Державне управління як специфічний різновид діяльності органів держави існувало й продовжує існувати цілком об'єктивно. Його основний зміст, сутність – це організуючий вплив з боку носіїв державно-владних повноважень на суспільні відносини та процеси з метою їх упорядкування, координації і спрямування шляхом різного роду нормотворчих і розпорядчих дій на виконання законів й інших правових актів держави (звідси, до речі, поширена характеристика державного управління як «виконавчо-розпорядчої» діяльності держави). У такому розумінні державне управління зберігає своє значення в умовах загальної трансформації ролі держави в новостворюваному громадянському суспільстві з його ринковими механізмами, стандартами демократичної та відкритої державної влади